

Konečně z jedničky vyjede první ekologický obal z opraveného regulátoru. Tiskárna je znovu na světě. Našli jsme ztracené. Och, díky, Šimone, ty tvoje zázračné ručičky. Kde bychom bez tebe byli. . . , pomyslí si vděčně. Šimon je poslední z bulharské elity technologů. Ovládá umění, které se po chřipce předávalo z matky na syna a tak dál až do naší generace. Ještě před chřipkou byli Bulhaři průkopníky kosmického výzkumu. Byli mezi prvními, kdo začal ve vesmíru pěstovat pšenici a zeleninu. Ivanov a Alexandrov byli mezi prvními kosmonauty. Také jejich výpočetní technika byla na vysoké úrovni. Disponovali největším počítačem v jihovýchodní Evropě a zaměstnávali v tomto oboru největší počet žen. Jednou z nich byla Šimonova prababička. Jako jedna z mála odmítla opustit rodnou planetu a měla to štěstí, že přežila chřipku a následné drancování. Inženýrské elity byly mezi prvními, kteří se rozhodli letět osidlovat Měsíc. Všechno tohle je bohužel minulostí. Dnes je velmi těžké sehnat na pobřeží lidi jako Šimon.

Jen mi vadí, že se tak rychle spřátelil s Hansem. Na tom chlapovi mi něco nesedí. Nestačím ale domyslet co. Zatajím dech. Nejspíš jako všichni v téhle místnosti. Těhle projekt před šesti měsíci odpískali. Přesto to nikdo z nás nevzdal. Linka se pohne a konečně zaveze první krabičky do sušičky.

„Je to pevné!“ zatleská Hela nadšeně, když vezme do ruky první, která zrovna vyjíždí z linky. Všichni si běžíme sáhnout. Materiál je průsvitný a na omak hladký. Tahle technologie už tu také byla. Společnost Wortex se jen snaží uvést do provozu to, co tu zůstalo po uprchlících.

Kouknu nahoru a vidím Hanse, jak se na mě kření. Pak zvedne palec a poklepe si na sluchátko. Zapnu příjem a zhluboka se nadechnu.

„Spusťte dvojku a trojku.“

Přikývnu a konečně vydechnu.

Ono to vážně funguje, uvědomím si užasle. Konečně pomalu začínáme nacházet ztracené. . . No je to prostě senzace.

Fakt, že za naším úspěchem stojí technologie přivezená sem z Ala Luny, mě nechává chladnou. A to i přesto, že Šimon Kozlovský se může zbláznit radostí. Vadí mi, že se tak rychle spřátelil s tím Němcem, Hansem Gerlichem, který se tu před pár měsíci vynořil jako spasitel se všemi chybějícími součástkami, aby nám a především Šimonovi pomohl linku konečně rozjet.

„Dáte si ještě jednu rundu?“ zeptá se Káčko.

„Jasně, Kelvine,“ opáčí Hans. Naprosto ignoruje fakt, že Kelvin je android. Jen jeden z pěti, kteří sem před šesti měsíci dorazili na soukromé lodi pana Malevilla, který si nejspíš po tolika letech konečně vzpomněl, že jeho rodina na Zemi ještě vlastní nějaké pozemky. Otevřít tu hotel s barem nebyl zas až tak špatný nápad. Rozhodně lepší než nechat majetek chátrat.

Kelvin a kluci jsou vážně naprogramovaní na kompletní služby. Navíc nepotřebují spát. Takže se hosté nemusí bát, že by je tu překvapila nějaká zavíračka. Pro mě je to nezvyk, a hlavně se alalunské technologie bojím. Nejspíš jsem pořádný brontosaurus.